

[Ole Bjørn Kraft.]

nationale suverænitets barriere, men at det kan blive et fællesskab, der får magten og herredømmet til at træffe de beslutninger, som her er nødvendige. Det er det første skridt, der koster, siger man, og hvis dette er sandt, kan vi jo håbe, at vi med denne indledning har betrådt den rette vej. Det er mit håb, at den vil blive efterfulgt af en udvikling, der i hurtigt tempo kan nærme os til nogle af de resultater, som skulle opnås, hvis der skal blive virkelighed bag denne sag, thi det er en nødvendighed for Europa at få skabt et større og mere levende fællesskab end det, der hidtil har eksisteret. Tidligere var forudsætningerne derfor ikke tilstede. Tidligere var trafikforholdene og de økonomiske forskelligheder og befolkningernes forskellige traditioner og udvikling en hindring for, at det kunne ske, men nu er alle disse ting, den hastige udvikling på alle områder, på økonomiens, teknikkens, trafikens og andre områder, en pression på udviklingen, der nødvendiggør, at noget sker, for at vor store opdelthed, vore modsætninger, ikke skal blive en hindring for en sund og lykkelig udvikling for den europæiske befolkning. Det står faktisk for mig sådan, at det for Europa nu er spørgsmålet om at være eller ikke være, der skal afgøres. Hvis Europa vil fortsætte sin tilværelse med indbyrdes stridende stater, med utallige hindringer for produktion og omsætning, med spærende grænser og høje toldbarrierer, med forskellige valutaer og alt, hvad dertil hører, så vil Europa endeligt miste sin tidligere magtstilling i verden, så vil den europæiske befolkning være dømt til at synke ned i fattigdom. Vi må rydde disse hindringer af vejen. Det, der er målet, må være, ikke at udrydde de nationale modsætninger, ikke at søge at udviske de nationale særpræg, men at tilvejebringe et bredt sammenspil mellem dem, og fra folkenes, staternes indbyrdes liv rydde alt til side, der hindrer, at de kan bruge deres kræfter i fællesskab til lykke og styrke for den europæiske befolkning.

Det spørgsmål, der foreligger for os i øjeblikket, er, om Vesteuropa skal blive en randstat til Eurasia eller et brohovede på den vestlige halvkugle, eller om Europa ved en samling af kræfterne skal blive i stand til at indtage en ligeberettiget plads imellem de to store magter, der allerede findes øst og vest for os. Vi har en stor mulighed for det sidste. Allerede igennem overenskomsten mellem disse 10 stater er 170 millioner mennesker blevet forenet i bestræbelserne for at skabe et sådant samarbejde, et sådant fællesskab, og det er klart,

at det ikke kan blive stående herved. Udvidelser må tid efter anden finde sted. Europa har, hvis vi således forener de europæiske folk, en mulighed for, ikke mindst i økonomisk henseende, at blive den tredje verdensmagt, der uafhængigt af hjælp eller tryk fra de andre kan øve sin egen indsats og være med til at tilvejebringe den balance, som verden i så høj grad har brug for.

Men når vi nu skal tænke på en udvidelse ud over de 10 stater, som allerede er medlemmer — en sådan tanke er jo allerede rejst, og, såvidt jeg har forstået, har man også ved den første aftale og forhandling de 10 udenrigsministre imellem drøftet allerede ved den første forhandling at lade yderligere stater blive medlemmer —, da er det meget væsentligt, at man her fra første færd søger at lægge grundlaget fast og gøre sig klart, hvad det er for et mål, man stræber efter. Hvis man alene stræber efter at slutte disse stater sammen i nogle traktatmæssige overenskomster om visse problemer, ja, så er der jo i og for sig intet, der hindrer, at man kan tage både den ene og den anden stat med. Hvis man, hvad man dog næppe kan gøre i forbindelse med denne sag, tænker på militære problemer, ligger landet jo anderledes. Hvis man som sagt blot tænker på rent traktatmæssige overenskomster, vil der ikke være nogen hindring for at tage snart den ene og snart den anden stat med. Men hvis målet er at skabe et samarbejde, der efterhånden, som det bliver muliggjort under en roligt fremadskridende udvikling, mere og mere skal antage en unions karakter, hvis det er meningen at skabe et virkeligt fast fællesskab imellem staterne i Europa, så vil det være af helt afgørende betydning, at man lægger grunden fast, at man ikke skaber nogen uklarhed med hensyn til karakteren af dette samarbejde. Og her vil jeg ligesom ærede tidligere talere sige, at det må være en afgjort forudsætning, at alle stater, som skal blive medlemmer af denne sammenslutning, helt og fuldt må kunne opfylde de forudsætninger, som er opstillet i denne overenskomsts indledende paragraffer. Hvis vi svigter med hensyn til at gøre det til et samarbejde mellem demokratiske stater, hvis vi skaber nogen uklarhed på dette spørgsmål, er jeg overbevist om, at så vil det i uhyre grad vanskeliggøre forståelsen for det store mål, der er blevet opstillet, vanskeliggøre tilslutningen og begehjstringen hos de folk, hvis tilslutning jo skal fylde disse overenskomster med liv og indhold. Vi må ikke svigte på dette område, og det er derfor jeg meget indtrængende vil henstille til den højtærede udenrigsmini-